

ת"פ 61530/06/16 - מדינת ישראל נגד י נ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 61530-06-16 מדינת ישראל נ' נ
לפני כבוד השופט שאול אבינור

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

י נ

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי ותמצית כתב האישום:

1. הנאשם הוא אביו של הילד ר"נ, יליד.04 (להלן - הקטין). בערב חג הפורים תשע"ה (6.3.15), בשעות אחר הצהריים, הלך הנאשם ברחוב עם שני ילדיו הקטנים - הקטין וילדה קטנה נוספת (להלן גם - הבת) - בדרכם חזרה ממסיבת רחוב בכיכר המדינה בתל-אביב. קודם לכן שתה הנאשם וודקה בכמות כזו שנדף ממנו ריח חזק של אלכוהול.
2. על פי הנטען בעובדות כתב האישום, בהגיעם סמוך למלון ליאונרדו סיטי טאוור, ברמת-גן (להלן - המלון), עצרו השלושה בכוונה לתפוס מונית לביתם. או אז, מסיבה שאינה ידועה למאשימה, תקף הנאשם את הקטין בכך שזרק לעברו אבן, בעט בו וכן תפס אותו בחוזקה בזרועו, כל זאת תוך שצעק עליו בנוכחות עוברי אורח במקום. הנאשם חדל ממעשיו רק כשעוברי אורח נחלצו לעזרת הקטין, פנו אל הנאשם בבקשה כי יחדל והזעיקו משטרה. הנאשם הואשם אפוא, בכתב האישום, בעבירה של **תקיפה סתם בנסיבות מחמירות**, לפי הוראות סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

ב. השתלשלות ההליכים המשפטיים וגדר המחלוקת בין הצדדים:

3. ההליכים המקדמיים בתיק התקיימו בפני כב' הנשיא, השופט א' דורון, ובהם יוצג הנאשם על-ידי עו"ד מטעמו. ואולם, בסופו של דבר לא הגיעו הצדדים להסכמות וב"כ הנאשם כפר, בשם הנאשם, בעובדות כתב האישום. ב"כ הנאשם לא כפר בכך שהנאשם אמנם עבר במקום המתואר בעובדות כתב האישום עם שני ילדיו, אך טען כי הנאשם "**לא תפס אותו**" (את הקטין - ש.א.), **לא זרק לעברו אבן, ולא תקף אותו למעשה**" (בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 19).

4. התיק הועבר לשמיעת הראיות לפניי. ואולם, עובר למועד שנקבע לשמיעת הראיות הגיש ב"כ הנאשם בקשה להתפטרות מייצוג, שנמקה בין השאר ביחס פוגעני מצד הנאשם, אשר בא לידי ביטוי בהתנהגות מבישה ומזלזלת, וכן חוסר רצון של הנאשם להיות מיוצג על-ידי הסניגור (ר' בבקשה מס' 6).
5. בנסיבות העניין קבעתי דין בבקשה הנ"ל. בדיון חזר הסניגור על בקשתו וביקש להיעתר לה נוכח נימוקיה. הסניגור אף הצהיר כי כל חומר החקירה נמסר לנאשם. הנאשם, מצידו, הצהיר כי הוא מבקש לייצג את עצמו במשפט ואף התנגד למינוי סניגור ציבורי; וכדבריו: **"גם אחרי שבית המשפט מסביר לי כי כנאשם יש לי זכויות ועו"ד יכול לסייע לי, אני עדיין עומד על דעתי. אני רוצה לייצג את עצמי"** (בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 14 ואילך. ר' גם בעמ' 13 שורה 21 ואילך, ובעמ' 17 (מיום 15.3.18) שורה 15). נוכח רצונו הנחרץ של הנאשם כאמור, וכאשר לא מדובר במקרה בו קיימת סמכות לבית המשפט לכפות ייצוג, הוריתי על שחרור הסניגור מייצוג ומשלב זה ואילך ייצג הנאשם את עצמו.

ג. עיקר פרשת התביעה:

6. במסגרת פרשת התביעה העידו לפניי כל ששת העדים שצוינו בכתב האישום, דהיינו: ארבעה עוברי אורח, שהיו עדים לאירוע או לחלק ממנו, וכן השוטרים-הסייר שהגיע לשטח והחוקרת שגבתה את הודעת הנאשם.

(1) עיקר עדות גב' יקירה (יקי) גורי:

7. בחקירתה הראשית לפניי סיפרה גב' גורי על שראתה ושמעה במהלך האירוע. גב' גורי ציינה כי היא חזרה מהמסיבה בכיכר המדינה יחד עם חברתה, גב' נעמה נבון, שנכנסה לרגע לשירותים במלון. או אז:

...זוג צעיר אמר לי לשים לב שיש שני ילדים עם אדם מבוגר לידם כשהאבא שיכור והוא מכה אותם. תשומת הלב כמובן הופנתה, ראיתי אדם מבוגר, שני ילדים קטנים, ילד כבן עשר, ילדה צעירה ממנו בסביבות גיל 6, משהו כזה, מבוהלים, היתה הטחה של צעקות, הסתכלתי, כולנו הסתכלנו, זה היה רגע שפחדנו עליהם. ראינו זעם, הרגשנו שיש עוצמה של איש מבוגר למול ילדים קטנים. בשלב מסוים, גם אני וגם הזוג הצעיר לא ידענו מה לעשות, לא רצינו להתערב וחיכינו טיפה לראות אם הם נרגעים אבל הבנו שזה לא הולך לכיוון. הילד ברח, ברח לאזור שמאחורי המלון. היה שם מין פינה שהיו שם חלוקי נחל או אבנים או משהו כזה. הוא הסתתר. ראיתי את המבוגר מתכופף, לוקח אבן, לא יכולה לומר שעכשיו אני זוכרת שהאבן הושלכה אני זוכרת שבאותו רגע פעלתי, החלטנו לקרוא למשטרה, צעקנו והיתה מהומה (בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 17 ואילך)[1].

8. גב' גורי ציינה כי **"הילדים לא רצו שתהיה מעורבות של מבוגרים"** (בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 4) והוסיפה שהקטין היה ילד יפה בצורה יוצאת דופן. לדבריה, היא חיכתה לבוא המשטרה ואילו חברתה, שכבר יצאה מהשירותים, הלכה אחרי הנאשם והילדים, שהתרחקו מהמקום, על מנת לוודא שהילד לא מותקף. גב' גורי העידה עוד: **"אנחנו לא הולכים אחרי מסיבת פורים ומתערבים לאנשים אבל כשרואים שני ילדים קטנים, מבוהלים, מותקפים, חלשים, לא יכול להיות שלא נתערב. לא**

יכול להיות שלא ננסה לגונן עליהם" (שם, שורה 11 ואילך).

9. בחקירתה הנגדית של גב' גורי ניכר מיד הקושי שבייצוג העצמי של הנאשם, אשר נטה לספר את גרסתו במקום לחקור את העדה ולשאול אותה שאלות. בית המשפט שב אפוא והציע לנאשם כי ימנה לו סניגור, אך הלה דחה גם הצעה נוספת זו (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 21 ואילך). מכל מקום, באשר להשלכת האבן חזרה גב' גורי ואמרה שהיא לא יכולה לומר אם הקטין נפגע מהאבן, ואף הוסיפה שנוכח מרחק הזמן והקושי בשחזור האירוע עקב כך היא מעדיפה לומר שאינה זוכרת. יחד עם זאת, היא גם אמרה: "את[ה] זרקת משהו ובטוח זו היתה אבן" (שם, שורה 29).

(2) עיקר עדות גב' נעמה נבון:

10. גב' נבון נכנסה כאמור לשירותים במלון. את שקרה לאחר שיצאה משם תיארה כלהלן:

יקי, חברה שלי... אמרה לי "את לא יודעת מה קרה" הצביעה על הנאשם ואמרה לי שהוא זרק אבן על הבן שלו. היא הראתה לי את האבן שזרק, היתה חלוק נחל, אבן די גדולה. באיזשהו שלב אני ראיתי שניגש לבן שלו ותפס לו את הילד מאוד חזק וניער לו את היד וקירב את הפרצוף שלו מאוד קרוב לפנים של הילד, הוא היה מאוד מאוד עצבני וכועס. בשלב הזה פשוט ניגשתי אליו ועצרתי אותו. שמתי את היד שלי על היד שלו ואמרתי שלא יגע בילד, שלא ירביץ לילד, שלא יגע בו (בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 24 ואילך)

11. גב' נבון סיפרה כי הנאשם השיב לה, באומרו: "אני לא מרביץ, אני לא עושה כלום, אין לך חיים, מה את מסכנה, אל תתערבי", אך עם זאת הפסיק לגעת בילד. או אז:

הילד התיישב בסמוך אלינו. ניגשתי אליו, חיבקתי אותו. הוא היה מאוד מאוד נסער, הוא רעד בכל הגוף. כשחיבקתי אותו כמעט פרץ בבכי. העיניים שלו התמלאו דמעות. שאלתי אותו אם זה אבא שלו ואמר שזה אבא שלו. אמרתי לו אל תדאג, אנחנו נשמור עליך, הוא לא יעשה לך כלום. אח"כ פשוט (הנאשם - ש.א.) לקח את הילדה... קרא לילד שיבוא גם ופשוט התחיל ללכת במורד רח' נחל בגין. הילד התחיל ללכת אחריהם. מאוד חששתי ממה שיקרה לילד והתחלתי ללכת אחריהם. הוא ראה שאני הולכת אחריהם, היה מודע לזה. לא ראיתי אותו, לא ראיתי בבירור כי יש צמחייה לאורך הדרך אך רוב הזמן כן ראיתי אותם ושמרתי קצת מרחק ובאיזשהו שלב בדרך גם בעט בו. בעט בו הצידה עם הרגל שלו, עם צד הרגל שלו, בילד. ופשוט המשכתי ללכת אחריהם עד שהגיעה משטרה (בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 6 ואילך).

12. בחקירה הנגדית שאל הנאשם את גב' נבון "את האבן כשזרקתי לא ראיתי?" ולכך היא השיבה בשלילה (בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 17 ואילך). עוד שאל הנאשם את גב' נבון כיצד הוא וילדיו היו לבושים והיא השיבה שאינה זוכרת. הנאשם טען בפני גב' נבון כי התנהלו חילופי דברים בינו לבין אישה "לא יודע אם את או אחרת, בקרן הרחוב מול סיטי טאוור שצעקה וניבלה את הפה", אך היא השיבה שאינה יודעת על איזו אישה הוא מדבר (שם, שורה 27 ואילך, וכן בעמ' 16 שורה 5).

(3) עיקר עדות גב' מיכל לפיס:

13. גב' לפיס, שאף היא חזרה מהמסיבה בכיכר המדינה אך אינה קשורה לשתי עדות הנ"ל (גב' גורי וגב' נבון), העידה בחקירתה הראשית כלהלן:

היינו במסיבת רחוב בכיכר המדינה, אני בעלי והילדה. חנינו את הרכב בחניון ליאונרדו, בדרך חזרה מהמסיבה היינו בדרך לחניון, ראינו אבא עם שני ילדים שהיה נראה לי שהיה ריב בין האב לילדים, צעקות והתקהלות של כמה אנשים. האבא ניסה לתפוס מונית, אני זוכרת, ומשום מה המונית לא עצרה. היו צעקות, האב מאוד צעק על הילד וזה משך תשומת לב. זה לא היה משהו שגרתי ורגיל. הילד ברח מהאבא כל הזמן, ניסה לברוח, האבא רדף אחרי הילד. היתה עוד ילדה קטנה שאני זוכרת שהושיב אותה על הספסל. לאחר מכן היתה שם אדנית, ליד בית המלון, כנראה שהאב היה עצבני, לקח את האבנים והתחיל להשליך על הילד, לזרוק עליו. הילד ברח וזה משך מאוד תשומת לב כי זה לא כל יום שרואים משהו כזה. ניגשנו, ניסינו לומר מה קורה, זה ילד קטן, הוא אמר אל תתקרבו זה לא עניינכם, תזוזו, תגובה לא הולמת. לאחר מכן האב ניגש לילד, משך בו, כמו דחיפה נתן לו, ואז החלטנו להזמין משטרה למקום (בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 11 ואילך).

14. בחקירה הנגדית טען הנאשם כי גב' לפיס צעקה עליו בהיסטריה, והיא הגיבה: "לא יודעת אם צעקתי בהיסטריה, אולי הגבתי בהיסטריה כי ראיתי שאתה עושה משהו כלפי ילד" (בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 1 ואילך). עוד טען הנאשם כי בין גב' לפיס לבינו היה מרחק רב, של "מגרש כדורגל", אך היא השיבה בשלילה והוסיפה: "אנחנו הלכנו אחריו לכל אורך הדרך וראינו איך הסיטואציה מתגברת" (שם, שורה 3 ואילך). הנאשם הטיח בגב' לפיס כי ביום האירוע היא לא חבשה משקפיים, להבדיל מבעת עדותה בבית המשפט. גב' לפיס שאלה מה זה קשור, ולטענת הנאשם שלא ראתה טוב הגיבה כי אפשר לעשות לה בדיקת ראייה (שם, שורה 27 ואילך).

(4) עיקר עדות מר לידור גרי:

15. מר גרי, עד ראייה נוסף, העיד אף הוא על שראה מהאירוע. לדבריו, לפי מיטב זכרונו, הנאשם זרק בתחילה אבן אחת לכיוון הילדים, שלא פגעה (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 22 ואילך). מר גרי תיאר את מצבו של הנאשם בעת האירוע כלהלן:

הוא היה שיכור, ניתן להבחין בזה מהרבה סיבות, הלך לא ישר, לא מפוקס, מסיבה פשוטה שאתה מבין שאם אתה פיקח לא תרביץ לילדים שלך ליד הרבה אנשים שיכולים להעיד נגדך, או לזרוק עליהם דברים או לקלל אנשים שמסביבך. צריך להיות שיכור כדי להיות אמיץ לקלל כל כך הרבה אנשים. ניסו לדבר איתו שלא ירים עליהם ידיים. זה לא עניין אותו, הוא המשיך ללכת. הילדים היו קצת במרחק מסוים ממנו, לא כ"כ קרובים אליו, עד שבאיזה שהוא שלב היו יותר קרובים אליו, בשלב שהמשטרה כבר עצרה אותו...

בהתחלה הלכתי במרחק של 20 מ' מערבית ממנו, במרחק של כרכב ממנו... לאחר מכן הייתי במרחק של 20-30 מ' מאחוריו (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 30 ואילך).

16. לבקשת הנאשם ציין מר גרי, בחקירה הנגדית, את מיקום המעורבים באירוע, על תמונה שאותה צילם הנאשם (מאוחר יותר הוגשה סומנה נ/1). מר גרי תיאר שתי השלכות אבנים לכיוון הילדים, כאשר בזריקה השנייה "הבן נתן בריחה לצד ימין" (בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 24). הנאשם שאל את מר גרי

על כך שסיפר בהודעתו כי ראה מבוגר אחד צועק על מבוגר אחר ומקלל אותו והלה השיב: "נכון. **בעיקר אתה קיללת**" (שם, שורה 27). לשאלה "**אתה אומר שלא ראית שהילד נגע בי?**" ענה מר גרי: "**הם לא היו קרובים אליך כדי שתיתן להם מכה, ואם היית נותן מכה, היינו מתערבים**" (שם, עמ' 15 שורה 1 ואילך).

(5) עיקר עדויות השוטרים:

17. רס"ל חוסאם טאפס, הסייר שהוזעק למקום האירוע, העיד לפניי ובאמצעותו הוגש דו"ח הפעולה שערך (סומן ת/3). כאמור בדו"ח הפעולה, הסייר הוזעק לשטח באמצעות המוקד והגיע למקום בשעה 17:25 (ביום 6.3.15).

18. בפרטי הטיפול באירוע בדו"ח ציין הסייר רס"ל טאפס כלהלן:

ניגשתי אל החשוד כאשר לידו נראו ילד וילדה בוכים ונראו מפוחדים מדי...

על הילד כבן 11 הבחנתי בשריטות באזור הפנים והילדה כבת 8 נראתה בוכיה ומחבקת את האבא. ביקשתי מהילדים לעמוד בצד ובתשאול עם האבא (לציין כי נדף ממנו ריח חזק של אלוהול ונראה שיכור) הנ"ל החל לדבר בצורה אגרסיבית בטענה שצעק על הילד שלו אך לא הרביץ לו... (ר' בדו"ח הפעולה ת/3).

19. כפי שמפורט עוד בדו"ח הפעולה (ת/3), הסייר יצר קשר עם גב' אלונה קוזצ'נקו, זוגתו של הנאשם ואם הילדים (להלן - האישה), על מנת שתגיע לאוספם. לאחר מכן הודיע הסייר לנאשם שהוא מעוכב, אך הנאשם החל לצעוק שלא יעלה לשום נידת. גם לאחר שהסייר הסביר לנאשם כי אם לא יתלווה אליו לתחנה הוא יאלץ לעצרו המשיך הנאשם לסרב לעלות לניידת, ועשה זאת רק לאחר שנעצר ונאזק (שם).

20. החוקרת רס"ר ג'ולי הלן גבתה את הודעת הנאשם, שהוגשה באמצעותה (סומנה ת/1), וכן ערכה שלושה מזכרים (סומנו ת/2 עד ת/2ג). במזכר ת/2 תיעדה החוקרת הלן שיחה שערכה עם האישה. על פי הרשום במזכר, האישה טענה כי היא שוחחה עם הקטין והלה סיפר לה שהנאשם לא נגע בו ו"**זרק חתיכת נייר חומה של המבורגר שהיתה ביד שלו ולא מדובר באבן**". כמו כן טענה האישה, כי השריטות על פניו של הקטין נגרמו מכלבה. החוקרת הלן ציינה במזכר, בהגינותה, כי הדברים נאמרו לה לפני גביית הודעת החשוד ותואמים לגרסתו, הגם שהוא לא נפגש עם האישה עובר לחקירתו (ר' במזכר ת/2ב).

21. הודעת הנאשם נגבתה על-ידי החוקרת הלן באותו היום (6.3.15), החל בשעה 20:41, דהיינו: קצת למעלה משלוש שעות לאחר האירוע. בהודעתו תיאר הנאשם את האירוע כלהלן:

הלכנו לכיכר המדינה היינו במסיבת רחוב... חיפשנו מונית מכיכר המדינה והגענו עד למלון ליאונרדו... [הקטין] באיזשהו שלב עשה טעות אני לא רוצה להגיד מה הוא עשה ואני אמרתי לו כעסתי עליו צעקתי עליו אולי בצורה אגרסיבית ואמרתי לו שזה לא נכון וזה לא בסדר, לא נגעתי בו ואז היו שם קבוצה של נשים ומישהי אמרה לי אל תצעק עליו אז אמרתי לה שהיא תתעסק עם הילדים של[ה] ולכלכתי עליה והם הזמינו לי משטרה. לא דובים ולא יער אני סתם פה (ת/1, שורה 3 ואילך).

22. הנאשם נשאל כמה שנה במסיבת הרחוב והשיב: "2 כוסיות של וודקה, לא זוכר כמות הייתי בראש" (ת/1, שורה 10). כשנשאל הנאשם מה עשה בנו ומדוע צעק עליו, ענה: "אני לא רוצה להסביר את זה למה אני לא חייב כלום על זה שצעקתי" (שם, שורה 12).

23. בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם כל אלימות פיזית כלפי הקטין וכשהוטח בו שעדי ראייה ראו אותו משליך אבן לעבר הקטין טען: "לא היה ולא נברא" (ת/1, שורה 25). עם זאת, בהמשך הדברים, וכשנטען בפני הנאשם שכשהגיעו השוטרים הוא אמר שלא מדובר באבן, השיב הנאשם: "הי[ת]ה לי מפית נייר של נקניקיה בצבע חום שהשארתי ביד וזרקתי את המפית אבל לא לעבר הבן שלי זה בכלל לא פגע בו..." (שם, שורה 50).

24. לאחר מכן, כשהוטח בנאשם: "יש עדת ראייה שראתה אותך מחזיק ביד בחוזקה [ב]ילד מנער אותו ואתה מתקרב אליו עם הראש", הוא אמר "כעסתי עליו" (ת/1, שורה 52 ואילך), הגם שמיד שב להכחיש כל מגע פיזי עם הקטין. עוד יש לציין, כי כשנשאל הנאשם מדוע יש לקטין שריטות על הפנים, הנאשם השיב: "אין לו שום שריטה יש לו שריטה קטנה מלפני חודש כי הכלבה שרטה אותו" (ת/1, שורה 30 ואילך).

25. בחקירה הנגדית של החוקרת הלן, בבית המשפט, שאל אותה הנאשם מדוע היא לא נעתרה לבקשתו, בעת שחקרה אותו במשטרה, לחקור בו במקום גם את הילדים. החוקרת הלן השיבה שאינה חוקרת ילדים ואינה מוסמכת לגבות הודעות מילדים, כאשר לצורך זה נעשית חקירת הילדים (בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 2 ואילך).

ד. עיקר פרשת ההגנה:

26. הנאשם ביקש להעיד בעצמו וכן את האישה (גב' אלונה קוזנצ'נקו, כאמור זוגתו ואם ילדיו). כמו כן ביקש הנאשם מאוד להעיד את הקטין, חרף הקושי שבדבר. בנסיבות אלה, נוכח בקשת הנאשם וכאשר הקטין התקרב לגיל 14, דחיתי את מועד פרשת ההגנה לאחר יום הולדתו ה-14 של הקטין.

(1) עיקר עדות הנאשם:

27. זכויותיו של הנאשם הוסברו לו על-ידי בית המשפט והוא בחר להעיד. בעדותו הראשית סיפר הנאשם כי הוא אב לשמונה ילדים, שארבעה מהם בוגרים וקצינים בצבא. לדבריו, ביום האירוע הוא חזר ממסיבת פורים יחד עם הקטין והבת. להבדיל מדבריו בחקירתו במשטרה, שם מסר הנאשם שאינו רוצה להסביר מדוע צעק על הקטין, בחקירתו לפניי סיפר סיפור שלם, תוך שטען כי עדי הראייה צעקו עליו וקללו אותו "יא אימפוטנט", כלהלן:

בדרך הבת שלי הקטנה אמרה ש[הקטין] לקח משהו מאיזה דוכן, והיינו על הפינה של הסיטי טאוור. שאלתי אותו מה לקחת, והוא הכחיש שהוא לקח ואח"כ.. ואני צעקתי עליו, צרחתי עליו. מהפינה השנייה היו שתי נשים וגבר שהתחילו לצעוק, תפסיק לצעוק עליו יא אימפוטנט בצורה, שלא מבינים את המקרה ולא מבינים כלום, היו דין ודברים איתם, וקללות שקיללתי והם קיללו. המשכנו ללכת... (בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 1 ואילך).

28. ובהמשך:

המשכנו לרדת במעלה הרחוב, צועק עליו ועם הצעקות שלי אני גם בוכה, מטבעי אני אדם רגשן. הגענו עד הפינה השנייה של המלון, היו צעקות עם האלו, הבחור הזה ושתי הנשים. בסוף [הקטין] הוציא, בדרך קנינו נקניקיות עם מפיות חומות גדולות, כש[הקטין] כל כך הרגיש שעשה משהו לא טוב שהוא הפיל את זה לרצפה, שם היתה טבעת בקופסא. אני לקחתי את זה בלי להסתכל מה יש בזה... אמרתי לו שהוא לא צריך שהוא יקח משהו בלי רשות, והעפתי את זה לאזור של הקניון, איפה שהרכבת, זרקתי את זה... והמשכנו ללכת אחרי 200 300 מטר לא הייתי מודע... משטרה עצרה אותנו. זה כל הסיפור (בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 7 ואילך).

29. בחקירתו הנגדית טען הנאשם כי במסיבה שתה "שני צ'יטרים" של וודקה בלבד (בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 25). הנאשם נשאל איזו סיבה יש לעדי הראייה עוברי האורח להמציא עליו דברים, והשיב: "יש להם סיבה, הם ניבלו את הפה ואני החזרתי להם באבי אביהם בקללות" (שם, עמ' 20 שורה 5). הנאשם הוסיף מיד "זה גם אמרתי בעדות במשטרה", למרות שבהודעתו לא אמר דברים אלה אלא להיפך, ציין כי הוא זה שקילל את עדי הראייה (ר' בפסקה 21 דלעיל).

30. הנאשם אישר שהיה עצבני במהלך האירוע; וכדבריו: "הייתי עצבני על הילד מאד מאד, הוא עשה דבר חמור, כעסתי עליו וצעקתי עליו ובכיתי בצעקות. לי יש קול גבוה מאד" (בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 8). וכן בהמשך: "אני כעסתי על הילד שלי וזכותי לצעוק על הילד שלי, לא חושב שעשיתי דבר רע. אני לא צריך אישור לא מהמשטרה, לא ממכם ולא מאלה שסיפרו סיפורים" (שם, שורה 11 ואילך).

31. הנאשם אישר כי, כטענת העדים, במקום האירוע אמנם היו חלוקי נחל, אך עמד על טענתו כי מה שהוא זרק לא היה חלוק או חלוקי נחל, וכדבריו:

[הקטין] רצה שאני לא אראה, והוא הפיל את הנייר עם הטבעת בפנים, אני הרמתי את זה כי ראיתי איך שהוא הפיל את זה, לקחתי את זה. הילדה סיפרה לי. אמרתי שהוא עשה דבר חמור בעדות שלי במשטרה. גם בעדות שלי אמרתי [הקטין] עשה דבר חמור ולא משנה מה. אני רציתי להגן על הילד שלי שהוא גנב, ואני כעסתי מאד, אני לקחתי את זה וזרקתי את זה. האנשים שם פירשו כאילו לקחתי חלוק נחל וזרקתי על הילד שלי, אנשים כאלה מטומטמים, שאני אזרוק חלוק נחל על הילד שלי, אני על עכבר אני לא אזרוק אבן שאני שונ[א] עכברים. על הילד שלי? (בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 27 ואילך).

32. כשעומת הנאשם עם העובדה שבמשטרה לא סיפר על כך שהקטין זרק מפית נייר - אלא סיפר זאת על עצמו (ר' בפסקה 23 דלעיל) - הוא השיב: "אני לא יודע. הוא (הקטין - ש.א.) הפיל את המפית עם עוד משהו" (בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 3). ב"כ המאשימה הטיחה בנאשם שבחקירת הילדים הקטין לא הזכיר מפית נייר. לכך הגיב הנאשם תוך גלגול האחריות על בנו הקטין: "אני חושב שבאיזה שהוא מקום הוא ניסה להגן על עצמו. אמא שלו תחקרה אותו, יש עדות של אמא שלו שתחקרה אותו מה היה, הוא סיפר לה שהוא לקח מפית נייר, עם טבעת זרק אותה בכלל לכיוון השני, גם בעדות של האמא יש את זה" (שם, שורה 14 ואילך). כשעומת הנאשם עם העובדה שמהאישה לא נגבתה הודעה, הוא טען שהתכוון לדבריה המתועדים במזכרים ת/2ב ות/2ג.

33. ב"כ המאשימה הטיחה אפוא בנאשם שאין מחלוקת כי הוא זרק דבר מה, כפי גרסת העדים, והנאשם ענה: "אני חושב שה[נשים האלה והגבר שהיו שם עשו את כל הבלאגן וטררם מכלום,

זה בוודאות, לא הבינו את הסיטואציה, ראו אבא צועק על הילד שלו, צועק אולי בטון גבוה והייתי נסער שהוא עשה מעשה חמור, והם פירשו את זה, הם לא הבינו בכלל את הסיטואציה" (בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 1 ואילך).

34. עוד יש לציין, כי הנאשם ביקש להגיש, במהלך סיכומיו, מכתב ממנהלת בית הספר של הקטין. בנסיבות העניין, כאשר הנאשם אינו מיוצג, אפשרתי לו את הדבר. במכתב זה צוין כי הנאשם הוא איש נעים הליכות, שהמנהלת מעולם נתקלה אצלו בגילויי אלימות מילוליים או פיזיים כלשהם (ר' במכתב נ/2).

(2) עיקר עדות האישה (גב' אלונה קוזצ'נקו):

35. האישה סיפרה כי היא זוגתו של הנאשם מזה למעלה מעשור ולהם שלושה ילדים משותפים, שהקטן ביניהם נולד לאחר האירוע מושא כתב האישום וכיום בן כשנה בלבד. האישה סיפרה כי היא עומדת להינשא לנאשם, שיבחה אותו כ"אבא למופת ובעל מדהים" והוסיפה: "לא הייתי עושה עוד ילד אם הייתי חיה עם אדם אלים" (בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 28 ואילך).

36. האישה סיפרה כי היא הוזעקה למקום האירוע ושם ראתה את הנאשם בניידת, עם אזיקים על הידיים, והילדים בוכים וצורחים. לדבריה:

שאלתי את הילדים מה קרה, מה היה. [הקטין] אמר שלא היה שום דבר. הוא אמר שהם היו במסיבת פורים, והוא אומר שהוא לקח קופסא עם תכשיט ושרשרת, ו[הבת] אמרה לאבא ואבא פשוט כעס עלי מאד תפס אותי וצעק עלי למה עשיתי את זה ושאני לא יעשה את זה עוד פעם. הוא לקח את הקופסא ממני, והיתה את העטיפה של ההמבורגר וזרק את זה. היתה אישה שאמרה לו למה אתה צועק על הילד ונהיה עימות מילולית, והוא אמר לה אל תתערבי בחינוך הילדים שלי, ואני אבא של הילד ואני מחנך אותם. הייתי בתחנה וביקשתי מהשוטרת שתקשיב לילדים שתשמע אותם יש כאן דבר שהוא טעות, קרתה כאן טעות... (בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 3 ואילך).

(3) עיקר עדות הקטין:

37. הקטין העיד לפני כשבועיים לאחר שמלאו לו 14 שנים, ולמעלה משלוש שנים לאחר האירוע. כשנתבקש על-ידי הנאשם-אביו לתאר את האירוע זיהה הקטין את התובעת (!) כאחת מעדות הראייה לאירוע, תוך שמסר כלהלן:

...היו (במסיבה - ש.א.) דוכנים, הייתי קטן, סתם לקחתי טבעת מאיזה דוכן, לא ידעתי שזה עולה כסף. יצאנו מהמקום וזהו. הולכים ברחוב, ואז אמרתי לאבא שלי מצאתי את זה על איזה שולחן, ואז הוא התחיל לצעוק עלי ואמר לי מה גנבת מהדוכן, אז אמרתי לו כן, אבא שלי לקח את זה בתוך מפית נייר זרק את זה על הגדר, זרק עוד פעם מעבר לגדר, ואח"כ היא (מצביע על התובעת) ועוד שתי בנות. לא היא?

...

היו שלש נשים שהחלו לקרוא לאבא שלי בשמות, מה אתה צועק עליו, כל מיני קללות.

אני זוכר רק משהו אחד אם אני לא טועה "אמא שלך זונה איך היא מרשה לך לגדל את הילדים ככה"? אח"כ נפרדנו, האנשים הלכו, אני אבא שלי ואחותי הלכנו בהמשך הרחוב, ניידת עצרה אותנו, התקשרו לאמא שלי שתבוא לקחת אותנו... (בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 31 ואילך).

38. הקטין אישר, לבקשת אביו, כי בזמנו היה לו ציון נמוך בהתנהגות ואילו כיום יש לו ציון גבוה, 90. עוד אמר הקטין, לשאלת הנאשם, כי הנאשם הוא "אחלה אבא" (בפרוטוקול, עמ' 24 שורה 9 ואילך).

39. בחקירה הנגדית הטיחה ב"כ המאשימה בקטין כי במשטרה, בחקירת הילדים, הוא מסר גרסה אחרת, והקטין אמר שאינו זוכר כל כך מה אמר שם (בפרוטוקול, עמ' 24 שורה 24). כשנשאל הקטין מדוע לא מסר בחקירת הילדים את הדברים שהוא מוסר כיום, שלפיהם אביו זרק נייר, הוא הוסיף: "לא יודע, אולי שכחתי" (שם, עמ' 25 שורה 12). לבסוף, כשנאמר לקטין שהוא אמר בחקירתו כי הנאשם כעס עליו משום שזרק מים על אחותו ולא הוריד את הכלבה בבוקר, הקטין השיב: "לא. הוא נתן לי עונש על משהו אחר" (שם, שורה 27).

ה. דין והכרעה:

40. לאחר ששמעתי את העדים שהעידו לפניי - מטעם המאשימה: ארבעת עדי הראייה עוברי האורח וכן שני השוטרים; ומטעם ההגנה: הנאשם, האישה והקטין - והתרשמתי מהן, וכן עיינתי במוצגים שהוגשו לפניי, אני מחליט להעדיף את גרסת עדי הראייה עוברי האורח על-פני גרסת הנאשם.

41. ייאמר מיד כי אין ולא יכול להיות ספק שבמהלך האירוע היה הנאשם שתוי כהוגן. כך עולה מפורשות לא רק מגרסתו של עד הראייה מר גרי אלא גם מדו"ח הפעולה של הסייר. בנוסף, המסקנה כי הנאשם היה שתוי גם נתמכת בגרסת הנאשם בהודעתו במשטרה. אמנם שם דיבר הנאשם, תחילה, אודות שתיית שתי כוסיות של וודקה, אך לאחר מכן אישר כי אינו זוכר את הכמות ששתה. לבסוף, גם התנהגות הנאשם בעת האירוע, כשלעצמה, מלמדת כי באותה העת - להבדיל מבזמן חקירתו במשטרה, מספר שעות לאחר מכן - היה הנאשם שתוי כהוגן, לאחר ששתה מרצונו כמות ניכרת של משקה אלכוהולי. מצב זה של הנאשם גם מסביר את דרך התנהגותו בעת האירוע, כאשר לפי טענתו בדרך כלל הוא אינו אדם אלים פיזית או מילולית (ר' גם במכתב המנהלת נ/2).

42. ארבעת עדי הראייה שהעידו לפניי הם עוברי אורח מקריים, ללא כל היכרות מוקדמת עם הנאשם. לא זו בלבד שאין טעם מבורר לחשוד בעדותם, אלא שההיפך הוא הנכון: מדובר בעדים שהעידו בזהירות רבה, מתוך רצון לדייק ככל האפשר ולא למסור נתונים שאינם זכורים להם היטב בשל חלוף הזמן. אמת, כל אחד מהעדים ראה חלק אחר מהאירוע, מזווית שאינה זהה במדויק לזווית הראייה של יתר העדים, כך שבאופן טבעי ומתבקש עדויותיהם של ארבעת עדי הראייה אינן זהות בכל פרטיותן.

43. יחד עם זאת, מצירוף עדויותיהם של עדי הראייה עולה בבירור שהנאשם צעק על הקטין, השליך עליו אבן - שלא פגעה בו - ולאחר מכן אחז בחוזקה בידו של הקטין וטלטל אותו, ובשלב קצת יותר מאוחר גם בעט בו. יתר על כן, טענתו של הנאשם כי עדי הראייה לא הבינו כביכול את הסיטואציה אינה משכנעת כלל ועיקר. מדובר בסיטואציה פשוטה בהחלט, של מבוגר שתוי כהוגן שצועק על בנו הקטן ומפעיל כלפיו אלימות, שאין בה כל מורכבות העשויה לגרום לטעות.

44. להבדיל מגרסת עדי הראייה, שהינה משכנעת ומעוררת אמון, גרסת הנאשם - שאף עברה שינוי

והתפתחות - מכילה קשיים מהותיים וסתירות פנימיות היורדות לשורשו של עניין:

ראשית, גרסת הנאשם בדבר מעשה הגניבה של הקטין היא גרסה כבושה, ומשקלה בהתאם. מתוך עדות הנאשם ודבריו לפני לא עולה כל הסבר סביר לכך שהדברים לא נאמרו מיד בעת שנחקר. הנאשם אמנם טען כי רצה להגן על בנו שגנב, אך דובר בילד קטן שאינו בר אחריות פלילית, כאשר בדיון בבית המשפט לא היסס הנאשם כלל ועיקר לגלגל לפתחו אחריות. יתר על כן, בחקירה במשטרה כל שאמר הנאשם בהקשר זה הוא שהקטין עשה "טעות" ב"איזשהו שלב", וכלל לא ברור שהכוונה לגניבה מדוכן במסיבה (ר' בפסקה 21 דלעיל).

שנית, גרסת הנאשם סותרת את גרסת יתר העדים מטעמו בנקודות שונות. לדבריו, הבת היא זו שסיפרה לו על דבר הגניבה, בעוד שלפי גרסת אשתו - שלטענתה תחקרה את הקטין - הקטין הוא שמסר לנאשם את הדברים, וכך העיד גם הקטין. יתר על כן, לא ברור מה בדיוק גנב הקטין: לפי גרסת הנאשם דובר ב"טבעת בקופסא", בעוד שהאישה טענה שהקטין אמר לה כי דובר ב"תכשיט ושרשרת". להבדיל משניהם, הקטין עצמו דיבר בעדותו על "טבעת", מבלי שהזכיר קופסה בה הטבעת היתה מונחת.

שלישית, בתחילת חקירתו במשטרה הכחיש הנאשם את זריקת האבנים שיוחסה לו באופן נחרץ, אך בהמשך - כשעומת עם גרסת עדת ראייה - אמר: "הי[ת]ה לי מפית נייר של נקניקיה בצבע חום שהשארתי ביד וזרקתי את המפית" (ר' בפסקה 23 דלעיל). לעומת זאת, בעדותו לפני סיפר הנאשם סיפור אחר לגמרי, שלפיו המפית שזרק היתה המפית שבה עטף הקטין, כביכול, את שלל גניבתו.

45. ברור, אם כן, כי אין בגרסאות הנאשם ועדיו כדי לעורר ספק סביר במסקנה המתחייבת מתוך עדויות עדי הראייה עוברי האורח, וכך אני קובע. אכן, האלימות שהפעיל הנאשם היתה ברף נמוך יחסית, שלא השאירה על הקטין סימני חבלות, ואין לפניי ראייה לכך שהשריטות על פני הקטין נגרמו על-ידי הנאשם. ואולם, הנאשם מואשם בתקיפה ברף הנמוך ביותר - "תקיפה סתם", הגם שבנסיבות מחמירות בהיותו אביו של הקטין - ומעשיו כפי תיאורם על ידי עדי הראייה, בוודאי בקיבוצם יחדיו, מגבשים את יסודות העבירה הנ"ל.

46. עוד יש לציין, כי העבירה בה מואשם הנאשם - עבירה של תקיפה סתם, הגם שכאמור בנסיבות מחמירות - היא עבירה התנהגותית, שהיסוד הנפשי הנדרש לגיבושה הוא מחשבה פלילית רגילה. מכאן, שאין בעובדה שהנאשם ביצע את העבירה לאחר ששתה מרצונו משקה אלכוהולי בכמות ניכרת, באופן שבעת ביצוע העבירה הוא היה שתוי כהוגן, כדי לפטור אותו מאחריות פלילית למעשיו; והכל בהתאם להוראות סעיף 34(ב) לחוק העונשין.

47. אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בעבירה של **תקיפה סתם בנסיבות מחמירות**, לפי הוראות סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין - העבירה שבה הואשם הנאשם בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' תשרי תשע"ט, 17 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי ההדגשות בכל הציטוטים שבהכרעת דין זו אינן מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה. עוד יש לציין, כי נפלה תקלה טכנית במספור עמודי הפרוטוקול, באופן שנוצרה כפילות במספרי עמודי הפרוטוקול בין הישיבה מיום 1.3.18 לבין הישיבה מיום 15.3.18.